

Ζῶα, ψάρια καὶ πτηνά·
Κί' ὅποιος τοῦτον ἀγαπήσῃ,
Ἀπὸ μένα ἄς γνωρίσῃ,
Πῶς ποτὲ δὲν θά πεινᾷ.

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ.

Ἐν Πειραιεῖ 9 Μαρτίου 1891

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Καὶ οὕτως ἡ Ξανθίππη ἐπέμεινε, τὴν δὲ ἀκόλουθον πρωΐαν, πολλὰ πρωτὶ ἐπνεύσασα τὴν ἡμιονόν της, ἀνεχώρησεν. Ὁ Δημήτριος εἶχε κατ' ἀρδυσυμῆσει διὰ τὸ σχέδιον τῆς γυναικὸς του, διότι ποτὲ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των, δὲν εἶχον χωρισθῇ ἐπὶ μίαν ἡμέραν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους συγκατένευσε καὶ αὐτός. Εἶπεν ὁμως ὅτι τὸν Κλεομένη τὸν χρειάζεται εἰς τὴν ἀγοράν καὶ διὰ τοῦτο ἐκλείδωσαν τὴν οἰκίαν καὶ ἀπῆλθον ἀμφοτέροι. Καὶ πράγματι τὸν ἐχρειάζετο ἐκεῖ, διότι καθ' ἑκάστην, κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε ὥραν, τὸν ἄφινε μόνον νὰ πωλῇ τὰ ὀπωρικά, καὶ ἀπῆρχετο εἰς ἄλλο μέρος τῆς ἀγορᾶς, δὲν ἐπανήρχετο δὲ εἰμὴ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ὥρας.

Ὁ Κλεομένης, γνωρίζων πόσον ὁ Δημήτριος ἡγάπα νὰ συζητῇ καὶ νὰ ἀκούῃ τὰ νέα, δὲν ἐπαρξενεύετο διὰ τὴν ἀπουσίαν του, νομίζων ὅτι ὁ γέρον καὶ πῶς θὰ φλυαρῇ μὲ τοὺς φίλους του. Μίαν ἡμέραν ὁμως, ἔτυχε νὰ ἐκποιήσῃ ὅλα τὰ ὀπωρικά του ἐνωρίτερον ἀπὸ τὸ σῦνηθε· ὅθεν ἀφοῦ ἔδεσε μαζὺ ὅλα τὰ πανέρια καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς μίαν γωνίαν, ἐσκέφθη νὰ περιπατήσῃ καὶ αὐτός ὀλίγον εἰς τὴν ἀγοράν καὶ νὰ εὔρῃ τὸν Δημήτριον. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος ὅπου συνήθως συνεζήτουν οἱ φιλόσοφοι, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο ἦτο κενόν. Τότε διέκρινε παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς ἀγορᾶς μέγαν ὄμιλον ἀνθρώπων, συνηγμένων περὶ ἑνὸς γέροντος σεβασμίου τὴν ὄψιν, ὅστις τοὺς ὠμίλει ἱστάμενος ἐπὶ βήθρου τινός. Ὁ Κλεομένης ἐπλησίασεν, ἀφ' ἑνὸς ἐκ περιεργίας, ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ὁ Δημήτριος ἦτο ἐκεῖ.

—Ὁ Ζεὺς, ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις καὶ αὐτὴ ἡ Ἀθηνᾶ, δὲν εἶναι παρὰ εἰδῶλα ἄψυχα· εἰς μόνος εἶναι Θεός, ποιητὴς οὐρανοῦ καὶ γῆς,» ἔλεγεν ὁ ῥήτωρ, καθὼς ὁ Κλεομένης κατῴρθησε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ κέντρου τῆς ὁμηγύρεως.

Ὁ παῖς, ἀκούων ταῦτα, ἀνέβλεψε πρὸς τὸ ἄγαλμα τῆς Προμάχου ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, περιμένων νὰ κινηθῇ ἡ θεὰ καὶ κεραυνοβολήσῃ τὸν

βλάσφημον τοῦτον γέροντα. Καὶ ὁ γέρον παρετήρησε τὸ αἶσθημα τοῦτο εἰς πολλοὺς τῶν παρισταμένων, διότι ἐξηκολούθησεν—

—Ναί, ἄνδρες ἀδελφοί, λέγω ὅτι εἶναι κενὰ καὶ ἄψυχα εἰδῶλα ἐκ λίθου καὶ ξύλου, καὶ ἂν ψεύδωμαι, ἄς καταβῇ τώρα ἡ Ἄρτεμις εἰδῶ ἀπὸ τὸ βῆθρον της καὶ ἄς μὲ κτυπήσῃ νεκρόν!

Νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτησε δι' ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τοὺς τολμηροὺς τούτους λόγους· ἔπειτα ψυθοροὶ χαμηλοὶ ἠκούσθησαν μετὰ τοῦ ὄχλου.

—Εἶναι βλάσφημος καὶ ἄθεος, ἔλεγον τινες.

—Ὅχι, καλὰ λέγει, ἄς ἦναι καὶ Ναζωραῖος. Ἄν ἦναι θεὰ ἡ Ἄρτεμις ἄς καταβῇ νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ, εἶπε μεγαλοφώνως φωνή τις, ἣν ὁ Κλεομένης ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν φωνὴν τοῦ Δημητρίου.

—Καλὰ εἶπες, γέρο, ἀπεκρίθη ἄλλος πρὸς τὸν Δημήτριον, ἐὰν ὁ νέος αὐτὸς Θεὸς ἦναι ἀληθινός, ἄς μάθωμεν περὶ Αὐτοῦ. Ἐμπρός, κύριε φιλόσοφε, ἐξακολουθεῖ, ἐπρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς τὸν κήρυκα.

Οὕτως ἀσμένως ἐπανελάβε τὴν ὁμίλιαν καὶ ὁ Κλεομένης παρέμεινε μέχρι τέλους, τὰς δὲ ἀληθείας, τὰς ὁποίας ὁ γέρον ἐδίδασκε, τὰς ἀνεγνώρισεν ὡς τὰς αὐτάς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὸν δέσμιον Παῦλον ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἀπὸ τὸν Χριστιανὸν ἐκείνον ναύτην κατὰ τὸ ταξειδίον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας, ὅτε ὁ ὄχλος διελύθη, ὁ Δημήτριος παρετήρησε μὲ ἀμυχανίαν τὸν Κλεομένην, καθὼς δὲ ἐπίστρεφον οἰκαδε μαζὺ, εἶπε πρὸς αὐτόν: «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρῃς εἰς τὴν Ξανθίππην ὅτι ἠκούσαμεν τὸν γέροντα Ναζωραῖον, διότι αὐτὴ μισεῖ τὴν αἵρεσιν ταύτην.»

—Καὶ διατί τὴν μισεῖ; ἀπήντησεν ὁ Κλεομένης. Μὲ φαίνεται ὅτι λέγουν τὴν ἀλήθειαν αὐτοὶ οἱ Ναζωραῖοι, καὶ διηγῆθαι εἰς τὸν Δημήτριον τὰ ὅσα εἶχεν εἰπεῖ ὁ Παῦλος καὶ ὁ ναύτης.

—Τί νὰ σοῦ εἰπῶ; ἤρχισα ἐσχάτως καὶ ἐγὼ νὰ ἀμφιβέλλω περὶ τῶν θεῶν μας, εἶπεν ὁ Δημήτριος, καὶ ἤθελα, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ τοὺς δοκιμάσωμεν μὲ κανένα ἐπιτήδειον τρόπον.

—Λοιπὸν, τί λέγεις, θέλεις ἀπόψε, ἀντὶ νὰ νὰ τοὺς προσφέρωμεν θυμίαμα καὶ σπονδὴν, νὰ τοὺς πτύσωμεν καὶ νὰ γυρίσωμεν τὰ ἀγάλματά των πρὸς τὸν τοῖχον; εἶπεν ὁ Κλεομένης ζωηρῶς. Ἄν ἦναι πράγματι θεοί, αὐτοὶ θὰ γυρίσουν πάλιν μόνον των!

Ἡ πρότασις αὕτη ἐτρόμαξε τὸν γέρο—Δημήτριον κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους συγκατετέθη νὰ τὸ κάμῃ ὡς δοκιμὴν. Ἡ χεὶρ του ὁμως ἔτρεμεν ὅταν ἐγύρισε τὰ ἀγάλματα μὲ τὰ πρόσωπά των

πρὸς τὸν τοῖχον, ὅταν δὲ τέλος ἀπεκοιμήθη, εἶδε κατ' ὄναρ τὴν ὠργισμένην Δήμητραν καταστρέφουσιν τὸν σῖτόν του, τὸν Πάνα τὰς μελίσας του καὶ τὸν Διόνυσον τὰς ἀμπέλους του!

ΚΕΦ. ΙΣ'.

Μετὰ τὰ πρῶτα χαράγματα ὁ Δημήτριος ἐσηκώθη, καὶ ἀμέσως ἐπῆγε νὰ ἐξετάσῃ τὰ μελίσιά του, καὶ ᾗσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν ὅταν εἶδεν ὅτι ἦσαν σῶα καὶ ἀκέραια. Μετὰ τὸ φοβερόν του ἐνύπνιον εἶχε σχεδὸν μεταμεληθῇ διὰ τὴν ὕβριν, τὴν ὁποίαν εἶχε διαπραξεί κατὰ τῆς πατροπαραδότου θρησκείας του· ἀλλ' εὐρὼν ὅτι αἱ ζημίαι ἦσαν κατ' ὄναρ μόνον, ἔλαβε θάρρος, καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τὸν Κλεομένην διὰ τὴν ἀγοράν, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ συνομιλήσῃ ἰδιαιτέρως μετὰ τὸν Ναζωραῖον, ἂν εὕρῃ εὐκαιρίαν, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ νέου τούτου Θεοῦ. Ἀφῆκταν δὲ τὴν Δήμητραν, τὸν Διόνυσον καὶ τὸν Πάνα ἀκόμη ἐστραμμένους πρὸς τὸν τοῖχον.

Φθάσαντες εἰς τὴν ἀγοράν, ἔστησαν τὴν τράπεζάν των, ἤπλωσαν τὰ ὀπωρικά καὶ ἤρχισαν νὰ πωλοῦν. Μετὰ μίαν περίπου ὥραν, διῆλθεν ἐκεῖθεν ὁ γέρον Ναζωραῖος, καὶ ἐστάθη νὰ χαιρετήσῃ τὸν Δημήτριον, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισεν, ὡς τακτικόν του ἀκροατήν. Μόλις ὅμως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ ἀπεμακρύνθη, διότι ἐφάνη στίφος Ἰουδαίων, μετὰ ὕψος ἀπειλητικόν, καὶ ὁ Δημήτριος παρετήρησεν ὅτι εἰς ὅλας τὰς γωνίας ἐφαίνοντο ἄλλοι ὁμοεθνεῖς των.

— Κύτταξε, Κλεομένη, αὐτοὶ οἱ ἀλαζόνες χονδροκέφαλοι Ἰουδαῖοι καὶ τι κακὸν σχεδιάζουν· ἔχε τὸν νοῦν σου εἰς τὰ πράγματα, καὶ ἂν ἴδῃς καμμίαν ταραχὴν, βάλε τα εἰς τὰ πανέρια καὶ κατὰ μέρος, ἀλλὰ μὴ φύγῃς ἀπὸ τὴν ἀγοράν, ἕως νὰ ἐπιστρέψω.

— Ποῦ θὰ ὑπάγῃς; ἠρώτησεν ὁ Κλεομένης, παρατηρῶν μετὰ ἀνησυχίαν τὸν ὄλονεν αὐξανόμενον Ἰουδαϊκὸν ὄχλον—νομίζεις ὅτι θὰ γείνη καμμία ὀχλαγωγία;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι καποῖον κακὸν σκοπὸν ἔχουν ἐναντίον τοῦ γέρο-Ναζωραίου· καὶ τότε θέλω νὰ ἦμαι κοντὰ του νὰ τσακίσω κανένα ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δὲν θέλει νὰ κτυπήσῃ κανένα, εἶπεν ὁ Δημήτριος.

— Ἀλλὰ τί θὰ γείνουν τὰ σταφύλια καὶ τὰ πεπόνια, καὶ τὰ ῥόδα, ἂν γείνη ὀχλαγωγία;

— Γλύτωσε ὅ,τι ἤμπορέσης, ἀλλὰ καλλίτερον νὰ χαθοῦν ὀλίγα ὀπωρικά παρὰ νὰ φονευθῇ ὁ καλὸς γέρον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους Ἰουδαίους!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Δημήτριος ἀνεχώρησε δρομαίως, ἀφίων εἰς τὸν Κλεομένην ὅλην τὴν φροντίδα τῆς τραπεζίης.

Μετ' ὀλίγον ὁ θόρυβος ἠῤῥξησε τόσον, ὥστε ὁ Κλεομένης μιμούμενος τοὺς ἄλλους πλησίον του πωλητὰς, ἔβαλεν ὅλα τὰ ὀπωρικά πάλιν εἰς τὰ πανέρια καὶ ἐστάβαζε ταῦτα εἰς μίαν γωνίαν τῆς στοᾶς· ἔπειτα δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὴν εἰσόδον τῆς ἀγορᾶς διὰ νὰ ἴδῃ τὰ συμβαίνοντα. Ἐκεῖ οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπε παρὰ ὄχλον θορυβώδη Ἰουδαίων καὶ μικρεμπόρων, μετ' ὀλίγους δούλους καὶ ἔτι ὀλιγωτέρους εὐπρεπεῖς πολίτας· εὐκόλον ὅμως ἦτο νὰ ἐνοήσῃ τις ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν Ἰουδαίων, ὅτι προσεπαθούν νὰ διεγείρουν τὴν ὀργὴν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Ναζωραίων ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοῦ γέροντος κήρυκος.

Ἐπὶ τέλους νέος τις Ἀθηναῖος, βαρυνθεὶς τὸν θόρυβον αὐτῶν, στρέφει καὶ ἀρχίζει νὰ βρέχῃ δεξιᾷ ἀριστερᾷ γρονθοκοπήματα ἐπὶ τῶν πλησίον του Ἰουδαίων, κραυγάζων: «Ἐξω τοὺς κύνας! Τοῦτο ἦναψε τὸν σπινθῆρα τῆς ὀχλαγωγίας, καὶ τὸ μέρος ἀντήχησεν ἀπὸ κτυπήματα καὶ βλασφημίας καὶ κραυγᾶς: «Κάτω οἱ Ναζωραῖοι!», «Κάτω οἱ Ἑβραῖοι!» Οἱ μαχόμενοι ἤρπαζον ὅ,τι εὕρισκον πρόχειρον—λίθους, σανίδας, ξύλα—καὶ ἐκτύπων μετὰ ταῦτα κατακέφαλα, πανταχόθεν δὲ ἠκούοντο αἱ κραυγαὶ τῶν πληττομένων καὶ οἱ στεναγμοὶ τῶν καταπατουμένων.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Κλεομένης προσεπαθήσει νὰ φθάσῃ τὸν Δημήτριον τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ πλησίον τοῦ κήρυκος. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ διαπεράσῃ τὴν πυκνὴν ταύτην σιβάδα τῶν ἀλληλοκτυπουμένων, ὥστε ἠρκέσθη νὰ βοηθῇ τοὺς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ πεσόντας πληγωμένους νὰ ἀπομακρυνθοῦν τοῦ ἀγῶνος.

Ἀκολουθεῖ.

Η ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Τὸ βασιλικὸν Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Γρήνουιτς ἐν Ἀγγλίᾳ ἔχει ἓνα κλάδον, ὅστις διευθύνεται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ γυναικῶν—τέσσαρες ἀπόφοιτοι τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Νιούμαν Κολεγίου καὶ ἄλλη, ἣτις κατέχει θέσιν διευθυντορίας, ἔχουσι τὴν ἀποκλειστικὴν ἐργασίαν τῶν διαφορικῶν ὀπολογισμῶν, ἣτις περιλαμβάνει τὰς νυκτερινὰς παρατηρήσεις, φωτογραφίας καὶ ἀκριβεῖς καταμετρήσεις ἐν τῶν φωτογραφιῶν!!

Εἰς τὴν ἱατρικὴν ἀπὸ πολλοῦ αἱ γυναῖκες ἐπεδόθησαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.